

Arrest

nr. 313 697 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Georgische nationaliteit te zijn.

Op 27 november 2019 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 februari 2020 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarbij Frankrijk als de voor de procedure om internationale bescherming verantwoordelijke staat werd beschouwd (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 244 433 van 19 november 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 april 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 267 076 van 24 januari 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 30 september 2021 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd op 2 augustus 2022 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 284 422 van 7 februari 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Op 3 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Op 16 augustus 2023 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 september 2023 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Op 19 maart 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Tbilisi

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 01.12.2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de

bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde verder nog een meerderjarige zoon en broer in België te hebben en dat zijn ouders in Frankrijk verblijven. Deze behoren echter geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij de DVZ en CGVS medische attesten neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze 02.08.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om Internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.11.2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 13 juni 2024 dienden verzoeker en zijn echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken werden op 17 juli 2024 niet-ontvankelijk verklaard. Er blijkt niet dat verzoeker of zijn echtgenote tegen deze beslissingen een beroep indiende bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending opwerpt van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht beide middelen toe als volgt:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met allé elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (LP. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 September 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoeker verweten dat zij niet in het bezit is van een geldig visum (althans dat zij de termijn hiervan overschreden heeft). Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.

2.2 Tweede Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoeker zijn gezin bestaat uit zijn echtgenoot en kinderen.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haecck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelfs niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Het centrum van zijn belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoeker zijn leven in België opgebouwd. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

Verzoeker stelt in het eerste middel dat de bestreden beslissing kennelijk berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en dat deze compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen. Verzoeker verwijt de gemachtigde de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze te hebben genomen, dat hij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en dat er abstractie wordt gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn eerste middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wijst de bestreden beslissing de iure op de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde ook de facto door er enerzijds op te wijzen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en anderzijds ook inhoudelijk in te gaan op het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad moet vaststellen dat verzoeker een bijzonder vaag betoog houdt in het eerste middel. Zo betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, maar stelt hij dat er abstractie wordt gemaakt

van “de zeer specifieke omstandigheden” waarin hij zich bevindt. Verzoeker laat evenwel na te duiden welke die omstandigheden zijn. Verder vervolgt verzoeker dat de beslissing is genomen zonder deze met zorg voor te bereiden, zodat hij geen recht heeft gehad op een correcte behandeling. Opnieuw heeft de Raad er het raden naar waarop verzoeker doelt. Het komt verzoeker toe te duiden met welke elementen dan niet op zorgvuldige wijze werd rekening gehouden. Evenmin begrijpt de Raad waarom verzoeker stelt dat uit de motivering niet kan afgeleid worden dat de gemachtigde “het bovenvermelde” zelf heeft onderzocht of waarop verzoeker doelt als hij stelt dat hij de verwachting mocht koesteren dat “hieromtrent” zou gemotiveerd worden.

Met een dergelijk vaag betoog kan de Raad in geen geval aannemen dat de gemachtigde een onredelijke, manifest foutieve of onevenredige appreciatie van de feiten heeft gemaakt. Laat staan dat de beslissing op lichtzinnige wijze werd genomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt op basis van het betoog ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betwist hij dat de motivering correct is in het licht van zijn gezinsleven. Hij wijst erop dat zijn gezin bestaat uit zijn echtgenote en kinderen en dat door het afleveren van het bevel hij gedwongen wordt naar zijn herkomstland terug te keren en zijn gezin achter te laten. Het terugsturen van verzoeker naar zijn herkomstland maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven “elders”. Hij wijst erop dat het centrum van zijn belangen zich hier bevindt. Tot slot stelt hij dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd en dat zijn integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof of EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven,

veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Enkel als een beschermingswaardig gezinsleven bestaat, gaat de Raad over tot het onderzoek van de belangenafweging.

In casu legt verzoeker de nadruk op zijn gezin dat bestaat uit zijn echtgenote en kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn gezin niet wordt betwist. De gemachtigde stelt hierover het volgende: *“Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken alien het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde verder nog een meerderjarige zoon en broer in België te hebben en dat zijn ouders in Frankrijk verblijven. Deze behoren echter geen van alien tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”*

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat op dezelfde dag van de bestreden beslissing de echtgenote en de minderjarige kinderen van verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat *“door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied (...) verzoeker (wordt) gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn gezin achter te laten”*. De Raad wijst erop dat het kerngezin van verzoeker in haar geheel het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden en kan de Raad ook niet aannemen dat verzoeker geen waardig en effectief gezinsleven in Georgië met zijn gezin zou kunnen verderzetten.

Bovendien moet de Raad erop wijzen dat bij arrest 313 696 van 30 september 2024 het beroep van de echtgenote van verzoeker tegen haar bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen door de Raad. De Raad ziet bijgevolg niet in hoe de uitvoering van de bestreden beslissing een “hinderpaal” zou vormen voor het uitbouwen en verderzetten van het gezinsleven.

Wat betreft het privéleven en de aangehaalde integratie, lokale verankering en het lang verblijf, stelt de Raad vast dat de gemachtigde hieromtrent heeft gemotiveerd dat verzoeker een aanvraag 9bis heeft ingediend en in het kader van die procedure de mogelijkheid had om elementen van integratie aan te brengen. Die procedure werd evenwel op 2 augustus 2022 negatief afgesloten. Het beroep dat verzoeker tegen die beslissing indiende, werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 284 422 van 7 februari 2023. Verzoeker wijst thans opnieuw op zijn integratie, lokale verankering en lang verblijf maar haalt geen concrete elementen aan die niet voorlagen toen de Raad uitspraak deed in zijn voormeld arrest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES